

(πίνακας 13)
Ποτούλα Βελουδάκη

Μόν' μοιρολόγια θα ηχούν
σε μαρμαρένια αλώνια.
Απελπισιά! Σπαράζουνε τα σωθικά.
Βρύσες τα μάτια τρέχουν.
Τραβούν τα ξέπλεκα μαλλιά νιες και γριές,
τα νεκροκέρια ανάβουνε,
τα στήθη τους χτυπάνε,
σκούζουν, μοιρολογάνε.
Τι δεν θα τον ξαναειδούν ποτέ
το διοικητή τους το λαμπρό,
τον άντρα τον ευγενικό.
Στον άλλο κόσμο σα βρεθεί
τα χαιρετίσματα να πει
σε φίλους, γνωστούς και συγγενείς.
Σαν αστραπή επέταξες για τον ουράνιο θόλο
σχίζοντας του ήλιου την καρδιά
που έριχνε καυτά τα δάκρυά του
στα μέρη που περπάτησες, στις Παναγιές το λόφο
που άφησες τη θωριά σου!
Μάτωσε ο ουρανός!
Εκείνη τη νυχτιά, τ' αστέρια
έσκυψαν ευλαβικά στον τόπο της θυσίας.
Ολόφωτο αστέρι τώρα κατοικείς στα ουράνια παλάτια
και πάνω στα φτερά των αγγέλων ταξιδεύει η ψυχή σου
για να εποπτεύεις τους τόπους της ευθύνης σου.
Βράχος ασάλευτος στις αξίες και στα ιδανικά σου!
Γενναίος και ελεύθερος εσύ, Σπαρτιάτης και Μανιάτης.
Ο τραγικός σου θάνατος σε ένωσε με την αθανασία!.»

Ουρανία Μπούρτζινου